

שינויי נוסחאות

- לד כ"ה נכח"י.
 לה כ"ה נכח"י.
 לו כ"ה נכח"י.
 לז כ"ה נכח"י.
 לח כ"ה נכח"י.
 לט כ"ה נכח"י.
 מ כ"ה נכח"י.
 מא כ"ה נכח"י.
 א כ"ה נכח"י.
 ב כ"ה נכח"י, ה, ג.
 ו"ה גר"ף.
 ג כ"ה נכח"י.
 ד כ"ה נכח"י.

שתי נשים שעשתה כל אחת עיסה פחות מכשיעור אפילו ממין אחד פטור. [פירוש] לד ואין נשיכה ולא סל מצרפן כיון דמקפידות, ואפילו לשו שני קבין כאחד כיון דסופן ליחלק בצק פטורות, ואם הן של אשה אחת ולשה כל עיסה בפני עצמה מין במינו חייב, פירוש וצריך נשיכה או צרף סל לצרפן, [ו] שלא ליה במינו פטור, ולמעלה (ד"ה חמשת מינין) כתבתי אי זה מין מצטרף זה עם זה, כך פשוט בחלה (פ"ד מ"א). ובירושלמי (שם ה"א) סתם אשה אחת אינה מקפדת, סתם שתי נשים מקפידות, ושתי נשים שאינם מקפידות דינם כאשה אחת, ואשה אחת המקפדת שלא יתערב [ו] לי זו עם זו הרי היא כשתי נשים, ואשה אחת שאינה מקפדת היא כגון שאין לה מקום ללוש עיסה גדולה וצריכה ללוש בשתי מקומות, ואם יש לה מקום ולשה בשתי מקומות מקפדת היא, או נקי וקיבר, כלומר שאחת מהעיסות חשובה מהאחרת, הרי היא מקפדת שלא יתערבו והרי היא כשתי נשים המקפידות, כל זה בירושלמי.

שנים שלשו שני קבין יחד וחלקום אפילו הוסיף כל אחד על שלו לילכשיעור (ין) פטור [ין] הואיל והיה להו שעת חובה ונפטרו, וכן אם ערב קמח מין בשאינו מינו ועשה ממנה עיסה וחלקה אפילו הוסיף על כל אחת לכשיעור ממנה פטורה, כך מוכח בחלה (פ"ג מ"ג) ובירושלמי (שם ה"ד).

שני קבין של עיסה וכל אחד בפני עצמו לחפטור (ים) מהחלה כי בקב אין שיעור חלה עד חמשת רבעים כמו שכתבתי למעלה (וכן) [ובין] לט אלו השני קבין באמצע יש קב אורח שאינו חייב בחלה או שיש באמצע חלה אין מצטרפין, אבל אם יש ביניהן דבר שניטלה כבר חלתו ממנו מצטרפין השני קבין שכבר נתחייב בחלה זה שבאמצע שמצרף אותו, כך פשוט בחלה (פ"ד מ"ג). ובירושלמי (שם ה"ב) מדומע או של גוי או קב חלה באמצע אינו מצרפן. [היה באמצע דבר שניטלה תרומתו או קב ממין אחר או של אשה אחרת או של חדש או של הקדש הרי אלו מצרפן]³³. ועוד פשוט [שם] בגמרא³³ חדש וישן שנשכו זה בזה ויש באמצע [ן] מא עיסה אחרת אין תורמין מן האמצע על שניהם. ומפרש בירושלמי (שם) הטעם כדי שלא יאמרו שתורמין מזה על זה שאין תורמין מהחדש על הישן ולא מן הישן על החדש.

הנוטל חלה מעיסה שיש בה פחות מכשיעור אינה חלה, ולפיכך אם הוסיף בה אחר כך לכשיעור חייבת בחלה, כך פשוט בחלה (פ"ד מ"ד).

החלק הרביעי

קמנה שנתקדשה לדעת אביה והלך אביה למדינת הים ועמדה ונשאת אמר רב אוכלת בתרומה אם הוא כהן עד שיבא אביה וימחה, ורב אסי אמר אינה אוכלת שמא יבא אביה וימחה. הוה עובדא וחש לה להא דרב אסי, פשוט [פ' האיש מקדש] (מה:). כתב רי"ף (יט). איכא מאן דאמר הלכתא כרב דהא לא אמרינן דהדר ביה רב, ואיכא מאן דאמר כיון דחש לה רב [להא דרב אסי]^א הלכתא (היא) [כרב אסי]^ב והכי מסתבר וכן פסק רב עמרם. ועוד פשוט (שם) ואם נתקדשה לדעת אביה ונשאת שלא לדעתו [ואביה]^ג כאן אוכלת [ת] ד בתרומה. ור"ח¹ כתב כרב וכן ר"ת (תוס' שם ד"ה הוה עובדא).

יאר נתיב

שרגיל רבינו חננאל לפסוק כרב במקום תלמיד באמוראים
 ראשונים עד אביי ורבא, אבל משם ואילך פסקין כביתא עיי"ש.

33. מבואר במשנה (חלה פ"ד מ"ד).

1. ז"ל הרא"ש (פ"ב סימן ח): היה אומר רבינו תם דהלכתא כרב

שינויי נוסחאות

ה כ"ה צמח"י.

ו כ"ה צמח"י א.

ז כ"ה צמח"י.

בכל מקום שאמרו חכמים מקודשת ודאי כמו שתמצא בדין קדושין (נתיב כב) אוכלת תרומה אם הוא כהן, ובכל מקום שאמרו מקודשת מספק אינה אוכלת בתרומה, ובכל מקום שאמרו מקודשת לראשון או לשני אם אותו שנתקדשה לו הוא כהן אוכלת בתרומה. ודוקא שאינה צריכה גט משניהם, אבל² לפוטרה לעלמא צריכה גט משניהם אינה אוכלת בתרומה לא מזה ולא מזה, כך פשוט בקדושין [פ' האומר לחבירו] (נח:).

אסרו חכמים זכרם לברכה לארוסה אף על פי שנתקדשה [לכהן]^ה לאכול בתרומה עד שתכנס לחופה גזירה שמא יתנו לה תרומה בעודה בבית אביה ותשקה לאחיה ולאחיותיה והם זרים, כך פשוט בכתובות [פ"ק]³ ובכמה דוכתי. ועוד פשוט [פ' אע"פ] (נו:): אפילו שהוא בענין שחייב במזונותיה או שיירשנה אם תמות, והיכמה אינה אוכלת עד שתבעל ואפילו נפלה מהנשואין.

שני אנשים זה אומר אני כהן וזה אומר אני כהן אינם נאמנים, ובזמן שמעידים זה על זה נאמנים. עד אחד נאמן להאכילו בתרומה, ומשטרות מעלין אותו כגון שכתוב אני פלוני כהן לויתי ממך פלוני, פשוט בכתובות [פ' האשה שנתאלמנה] (כג:): וכן מוכח שם (כד:): דמעלין משטרות לאכול בתרומה. פירוש וכן לישא את כפיו, וכן כתב הרמב"ם (הל' איסורי ביאה פ"כ ה"ט). וכל זה שכתבתי מיירי לתרומה ולנשיאות כפים כי לא פירשתי כאן אם מעלין ליוחסין, פירוש למזבח.

עד שמעיד שראהו עולה לספר תורה במקום כהן מעלין אותו לכהונה. ודוקא שראה שקרא אחריו לוי שאם לא כן אמרינן שהיה הגדול ועל כן קראוהו ראשון לא מחמת כהונה, פשוט [האשה שנתאלמנה] (כה:).

מעלין לכהונה על פי קרוב במסית לפי תומו ואפילו על פי עצמו כגון שאמר זכרתי כשהייתי תינוק והטבילוני ואכלתי בתרומה וכיוצא בהן, פשוט [פ' הנוכר] (כו:). ודוקא במסית לפי תומו, אבל אם אמר אני כהן להאכילו בתרומה אינו נאמן דאפילו עד אחד אינו נאמן כשחוששין לגומלין כמו שכתבתי.

יצא עליו קול שהיה בן גרושה וחלוצה והורידוהו מכהונתו ובא עד אחד ואמר שהיה כהן והעלוהו ובאו שנים והעידו שהיה בן גרושה וחלוצה והורידוהו ואח"כ בא עד אחד ואמר שהיה כהן מצטרף זה עם הראשון והוה ליה תרי לבהדי תרי ואוקי גברא בחזקת כהן, פשוט [פ' הנוכר] (שם).

אם נותנין חלה לכהן אפילו עם הארץ או לקטן שלא יצאה טומאה מגופו או לגדול שטבל לקריו או שלא טבל כתבתיו [ב]ח"ג (קעו ע"ד).

כהן חלל הרי הוא כזר ואינו אוכל בתרומה, וכן כהנת שנבעלה לפסול לה, ואפילו ישראלית ולויה שנבעלו לפסולין להן אסורות לאכול בתרומה הואיל (ונעשה) [ונעשית]^י זונה אפילו יש להן זרע מכהן, ובדין נשים נתיב כ"ג (ח"ד) פירשתי מי הם האסורים להן לעשותן זונות. וכן בת כהן שנשאת לישראל אינה אוכלת בתרומה, ואם מת או גרשה חוזרת לאכול אם לא נשאר [לה]^ז ממנו זרע. וישראלית שנשאת לכהן אפילו מת הוא ונשאר לה ממנו זרע אוכלת בתרומה בשביל בנה בין זכרים בין נקבות ואפילו טומטום או אנדרוניגוס ואפילו זרע זרעה עד סוף העולם ואפילו זרע פסול. וכל זרע שמאכיל בבת ישראל מכהן פוסל מלאכול בכהנת שנשאת לישראל אם נשאר ממנו זרע. ובת ישראל שנשאת לכהן וילדה ממנו בן והיתה אוכלת בשביל הבן

יאר נתיב

בת ישראל אוכלת בתרומה שנאמר וכהן כי יקנה נפש קנין כספו והאי נמי קנין כספו הוא מה טעם אמרו אינה אוכלת שמא ימזגו לה כוס בבית אביה ותשקה לאחיה ולאחותה, והא דאמרינן הגיע הזמן וכי דוכתא מייחד לה עיי"ש.

2. אולי צ"ל אבל צריכה גט משניהם לפוטרה לעלמא אינה אוכלת וכו'.

3. בפ"ק (ב.) אמרינן הגיע זמן ולא נישאו אוכלות משלו ואוכלות בתרומה. ובפ' אע"פ (נו:): אמרינן אמר עולא דבר תורה ארוסה

שינוי נוסחאות
 ח כ"ה צ"ה ליסא.
 ט כ"ה צ"ה צ"ה.
 י כ"ה צ"ה צ"ה.
 יא כ"ה צ"ה צ"ה ו"ה
 צגמ' (סס נו).
 יב כ"ה צ"ה צ"ה ו"ה
 צגמ' (סס).
 יג כ"ה צ"ה צ"ה.

וחזרה ונשאת לישראל אינה אוכלת. מת הישראל ויש לה בן ממנו אינה אוכלת. מת הבן מישראל אוכלת בשביל בנה ראשון מכהן. ובת כהן שנשאת לישראל ומת ויש לה בן ממנו אסורה לאכול. חזרה ונשאת לכהן חזרה לאכול בתרומה. מת ונשאר ממנו בן תאכל בתרומה. מת בנה מכהן אסורה לאכול בתרומה מפני בנה של ישראל. מת בנה מישראל חוזרת לבית אביה ואוכלת בתרומה, כל זה פשוט [ביבמות פ' אלמנה (סח) ופ' יש מותרות (פז)].

כהן ערל אסור לאכול בתרומה, ומשוך מותר לאכול בתרומה אף על פי שנראה כערל, ואמרו חז"ל (שם עב.) שצריך שימול שנייה עד שיראה מהול ולמטה (ד"ה משוך)

אבארנו. והנולד מהול אוכל, והטומטום אינו אוכל, והאנדרוגינוס ימול ויאכל, אבל בזמן הזה אינו מאכיל. (את) ה' הטמאים אפילו שהם אסורים לאכול נשיהם ועבדיהם אוכלין. פצוע דכא וכו' שפכה הם ועבדיהם אוכלין, ונשיהם לא יאכלו, ואם לא ידע אשתו משנעשה פצוע דכא וכו' שפכה הרי אלו יאכלו. וכהן שנשא בת גרים אוכלת בתרומה. כהן [פצוע דכא] ט שקדש בת כהן נחלקו בה הפוסקים אם אוכלת בתרומה⁴, כל זה פשוט ביבמות [פ' הבא על יבמתו (נו:נו) ופ' הערל (ע, עב)]. ועוד [ביבמות פ' אלמנה] (סז) בת ישראל המעוברת מכהן לא תאכל בשביל העובר, ובת כהן המעוברת מישראל אוסרת מלאכול דעובר פוסל ואינו מאכיל, וכן בת ישראל הזקוקה ליבם כהן לא תאכל, ובת כהן הזקוקה ליבם ישראל גם כן לא תאכל. בת כהן הארוסה לישראל לא תאכל, ובת ישראל הארוסה לכהן לא תאכל עד שתכנס לחופה, וכהנת שנשאת לחרש ישראל לא תאכל, וכן בת ישראל שנשאת לחרש כהן לא תאכל, ואשת חרש כהן שילדה ממנו הרי זה אוכלת בשביל בנה. מי שנשאת לכהן בן תשע שנים ויום אחד אפילו שביאתו ביאה אינו קונה עד שיגדיל לפיכך אינה אוכלת, ואם נבעלה לבן תשע הפסול לה אינה אוכלת שפסולה כיון שביאתו ביאה ואין הפרש בכל זה בין תרומה של תורה ובין של דבריהם.

בתרומות [פ' בתרא] (מ"ט) ישראל ששכר פרה מכהן יאכילנה תרומה וכהן ששכר פרה מישראל לא יאכילנה תרומה דאינה קנין כספו. ישראל שלקח פרה מכהן לפטמה ולהיות השכר ביניהן לא יאכילנה תרומה, אבל כהן ששם פרה לישראל לפטמה אף על פי שיש לישראל חלק בשבחה הואיל וגופה לכהן שהרי שמה לעצמו יאכילנה בתרומה. וציצין המעכבין המילה אינו אוכל בתרומה (יבמות ער.) ופירשתי [בנתיב א'] י (ב) ח"ב (יד ע"א) מה הן ציצין המעכבין את המילה.

כל זמן שהבעל מאכיל בתרומה היבם מאכיל, וכבר כתבתי בענין יבם כיצד קנאה מכל וכל, וכל זמן שקנאה מכל וכל מאכילה בתרומה, כך מוכח ביבמות [פ' הבא על יבמתו] (נו). ועוד פשוט שם ואפילו ביבם חרש.

בת ישראל פקחת שנתארסה לכהן ולא הספיק לכונסה עד י'אשנתחרש(ה) אינה אוכלת. כנסה ואחר כך י'נתחרש(ה) אוכלת. וכשאמרנו [ש]אינה י' אוכלת נולד לה בן אוכלת. מת הבן אינה אוכלת. אלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט מהאירוסין שעדין לא כנסה לחופה אוכלת בתרומה ואפילו היא

יאיר נתיב

לביאה פסולה דאורייתא אכלה הא נמי אכלה. וראה בתוס' (שם ד"ה מן האירוסין) שכתבו דגרסינן שקדש בת כהן וכו' גירסת ר"ח והרמב"ם (הל' תרומות פ"ז הי"ד) ופסק כר' מאיר דאינה אוכלת.

4. בגמ' (יבמות נו:) אמרין א"ר אלעזר א"ר אושעיא פצוע דכא כהן שקדש בת ישראל באנו למחלוקת ר"מ ורבי אלעזר ור"ש לר"מ דאמר משתמרת לביאה פסולה דאורייתא לא אכלה הא נמי לא אכלה, לר' אלעזר ור' שמעון דאמרי משתמרת

שינויי נוסחאות

יד כ"ה צמח"י.

טו כ"ה צמח"י.

טז כ"ה צמח"י.

יז צמח"י כקוס וכו'.

צמח"י.

יח כ"ה צמח"י.

ישראלית זולתי שגזרו שארוסה אינה אוכלת כמו שכתבתי (ד"ה אסרו חכמים), ואם כנסה לחופה פסלה מלאכול בתרומה אפילו לא בא עליה דיש חופה (לכתולות) [לפסולות] יד ואפילו לא קדש קודם אלא כנסה לחופה פסולה מלאכול, כך פשוט [ביבמות פ' הבא על יבמתו] (נו-נו:).

פצוץ דכא כהן שקדש בת ישראל אוכלת בתרומה כל זמן שלא בא עליה, וכבר אמרתי (שם) שגזרו על ארוסה שלא תאכל. וכן כהן שנשא בת ישראל ואחר כך נעשה פצוץ דכא אוכלת כל זמן שלא בא עליה משנעשה פצוץ דכא, ואם בא עליה אחר כך פסלה מלאכול ואף על פי כן מאכיל לעבדיו ושפחותיו הכנענים⁵. ופצוץ דכא כהן שנשא בת גרים מאכילה בתרומה, כך פשוט [פ' הבא על יבמתו] (נו:). **בת** שלש שנים ויום אחד שנשאת לכהן [ל]אחר טי שקבל בה אביה קדושין אוכלת בתרומה, אבל פחותה מכאן לא, כך פשוט [פ' הבא על יבמתו] (נו:).

כהן שנשא אשה אפילו קנתה האשה עבדים ועבדים קנו עבדים כולם אוכלין בתרומה, כך פשוט [פ' אלמנה] (ס:).

בן תשע שנים הבא על יבמתו פוסלין בכיאתו בזמן שהם ראויין לפסול ואין מאכילין בביאתו אף על פי שהם ראויין להאכיל דאין ביאת בן תשע אלא כמאמר בגדול, ואם הוא ספק אם הוא בן תשע אם לאו פוסל, כך פשוט [פ' אלמנה] (סו:).

ספק אם הביא שני שערות ספק אם לא הביא פוסל מלאכול אם הוא ראוי לפסול⁶, כלומר מי שקדש אשה והוא ספק אם הביא שתי שערות והוא מאותם שפוסלין בקדושיהן מלאכול פוסל מספק, כך פשוט [פ' הבא על יבמתו]⁷.

כל אותן שכתבתי לגבי כהנים בנתיב נשים וייחודן (נתיב כג) בח"ד שפסולין לכהונה הוא הדין שפסלה מלאכול קעט ע"ב בתרומה ושם תמצאנו מבואר.

השוטה והאונס והמפתה לא פסל אם ראוי לפסול ולא מאכיל אם ראוי להאכיל אפילו ע"י ארוסין ונשואין דקדושי שוטה אינם כלום, כך פשוט [פ' אלמנה] (סמ:). ועוד שם חרש פוסל ואינו מאכיל, ואם כל אלו אינם ראויין לבא בקהל (פסול) [פוסלין] טז.

משוך, פירוש שנמול כראוי ואחר כך גדל בשר ערלתו ונמשך ונראה כערל, ונולד כשהוא מהול, בעודם כך אוכלין בתרומה. נשתיירו בו ציצין המעכבין את המילה אינו אוכל בתרומה. וטומטום אינו אוכל בתרומה, ונשיו ועבדיו אוכלין, כך פשוט [פ' הערל] (עכ, עד:).

עיר שהקיפה כרכום י⁷, פירוש מצור, וספינה המטרפת בים, והיוצא לידון הרי הם בחזקת קיימין, פירוש ואשתו אוכלת בתרומה, אבל עיר שכבשה כרכום, וספינה שנאבדה בים, והיוצא ליהרג נותנין עליו חומרי חיים וחומרי מיתים, [חיים] י"ח שאין משיאין נשותיהן, ומתים שאם היה כהן אין אשתו אוכלת בתרומה, כך פשוט בגיטין [פ' כל הגט] (כח:).

בת כהן שבא עליה ישראל דרך נשואין ומת בעלה עד שלא הוכר עוברה וחזרת ואוכלת בתרומה טובלת ואוכלת לערב עד ארבעים יום, ואם בא עליה דרך זנות אוכלת עד שיוכר עוברה, כך מוכח [פ' אלמנה] (סמ:).

י"א נתיב

5. כך אמרין במשנה בפ' הערל (ע:), וכבר כתב רבינו דין זה. 6. ראה בפרש"י (שם סז: ד"ה ספק שהביא) וברש"ש שם.

7. צ"ל פ' אלמנה (שם).

[דין איסור חדש מהרא"ש⁸. איסור חדש נוהג מן התורה בארץ ובחוצה לארץ בשל ישראל ובשל גוים, וקרבן העומר מתיר את החדש מיד, ובזמן הזה יום י"ו בניסן מתיר את החדש לאוכלו ליל י"ז. וכל הנשרש קודם לעומר העומר מתירו, והנשרש אחר העומר אסור לאוכלו עד שיעבור עליו יום העומר של שנה הבאה, והשכר הנעשה משעורים בכל שנה מותר לשתותו דהוי ספק ספיקא, ספק אם הוא מן השעורים של אשתקד שהותרו כבר, ספק משל שנה זו, ואפילו אם תמצא לומר משל שנה זו, שמא השרישו קודם לעומר ואין כאן איסור, ובדבר שיש לו מתירין כגון זה החדש שנתערב שהספק ספקא בו לבדו ולא מצד תערובות שנתערבו בו מותר לכתחלה. ואיסור כלאים נוהג בשל גוים כשל ישראל בארץ ובחוצה לארץ, פשוט במס' ערלה (פ"א מ"ב) ופ"ק דקידושין (לו:): ובירושלמי (שם פ"א ה"ח) ובפרק התערובות (ובחים עד.) עכ"ל] י"ט.

שינויי נוסחאות
יט קטע זה מופיע
בכת"י א-ג, ובכת"י ג
ונדפס ליחא.
א כ"ה בכת"י.

החלק החמישי

חייב אדם לעשות מעקה לגגו שלא יפול שום אדם ממנו שנאמר (דברים כב, ח) ועשית מעקה לגגך וגו', ואם בנאה או לקחה או ירשה או נתונה לו במתנה חייב במעקה, כך פשוט [בבריתא] בספרי (פר' כי תצא פיסקא רכט). ובית התבן ובית הקש ובית האוצרות חייב במעקה וכן בורות שיחין ומערות חייבין במעקה סביבו וכן חריצין וגעיצין, אבל כבש אינו חייב וכן בית שער ואכסדרה ומרפסת שאינו עשוי לדירה אינו חייב במעקה, כך פשוט בבריתא בספרי (שם). פירוש והוא הדין בית הכנסת שאינו עשוי לדירה שאינו חייב במעקה¹ וכן כתב בספר המצות (סמ"ג עשין עט).

בית שאין בו ארבע אמות על ארבע אמות אינו חייב במעקה שאין ראוי לדירה, פשוט בבריתא בסוכה (ג:). ואם ארוך וקצר ויש בו כדי לרבע ארבע אמות מחלוקת הפוסקים וכתבתיו במוזה (ח"ז קפ ע"ב) בדין זה כי דינם שוה.

השובר בית חייב לעשות [לו]² מעקה לפי שהוא דר בבית, כך פשוט במציעא [פ' השואל] (קא:), וכתבתיו במישרים בשכירות קרקע (נתיב יב ח"א מב ע"ג). וכתב בספר המצות (סמ"ג שם) וחייב מדרבנן שאינו חייב מן התורה אלא לקח וירש וכו' כמו שכתבתי.

בית השותפין פטור ממעקה², כך פשוט בחולין [פ' ראשית הגז] (קלו:).

אסור להעמיד בביתו סולם רעוע או לגדל כלב רע בתוך ביתו וכל דבר של נזק שנאמר (דברים כב, ח) ולא תשים דמים בביתך כדאיתא בקמא (טו:): וכמה דוכתי וכתבתיו במישרים בדיני נזיקין (נתיב לא ח"א צא ע"ד) ושם כתבתי אם מגדן אותו. ובכלל זה הדברים האסורים משום סכנת נפשות כגון גלוי וכיוצא בהן וכתבתיו בדיני מאכל (נתיב טו אות ל קמ ע"ד).

שיעור מעקה אם הוא לבורות שיחין ומערות וכיוצא בהן צריך לעשות מעגל סביבו גבוה שלשה טפחים, ובבית גובהו עשרה טפחים, כך פשוט בבריתא בספרי (שם).

יאר נתיב

8. ראה שו"ת הרא"ש (כלל ב סימן א).

ושמירת הנפש פי"א ה"ב).

2. כ"כ הסמ"ג (שם), והרמב"ם (שם) כתב דבית השותפין חייב במעקה, ועיין בסמ"ג (שם) ובכס"מ (שם) בביאור דעת הרמב"ם.

1. כך אמרינן בחולין (קלו:): וכן פסק הרמב"ם (הלי' רוצח